U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 15 EC 132/2012, o 3800,14 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 60193336, a žalované **N. K.**,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 15 EC 132/2012, o 3800,14 Kč s příslušenstvím, **je soud.**

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 4. 2012, čj. 15 EC 132/2012 - 9, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad navrhl dne 15. 10. 2012 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, aby rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 ve věci žaloby o zaplacení částky 3800,14 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaná byla účastnicí telefonní stanice číslo X, jíž žalobkyně poskytovala služby elektronických komunikací.

Jelikož žalovaná nezaplatila za platební transakce realizované v období od 11. 2. 2010
– 10. 3. 2010, žalobkyně žalovanou vyzvala k plnění upomínkou ze dne 16. 8. 2010 společně za částky za služby elektronických komunikací i za platební transakce. Dle vystaveného náhradního dokladu za poskytnuté služby ze dne 13. 3. 2010 částka za platební transakce činila 5158 Kč; dle upomínky za služby pevné telefonní přípojky ze dne 16. 8. 2010 bylo na tuto částku za shodné období uhrazeno 1357,86 Kč, dlužná částka proto činí 3800,14 Kč .

Vzhledem k tomu, že žalovaná dobrovolně částku za platební transakce neuhradila, podala žalobkyně návrh na vydání elektronického platebního rozkazu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, v níž se domáhala, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 3800,14 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že prostřednictvím vlastní sítě elektronických komunikací umožňuje svým účastníkům využívat služby i jiných subjektů či provádění platebních transakcí na základě registrace poskytovatelů platebních služeb malého rozsahu u České národní banky podle § 5 písm. i), § 53 a § 143 zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku. V případě platebních transakcí zadá účastník prostřednictvím sítě žalobkyně a technicky způsobilého koncového zařízení (elektronického komunikačního zařízení) – mobilní telefon nebo telefonní přístroj u pevné linky, příp. osobní počítač připojený v pevné či mobilní síti žalobce - příkazy k provedení platebních transakcí [§ 3 odst. 1 písm. g) zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku]; částka, která má být prostřednictvím elektronického komunikačního zařízení zaplacena, se vypočítá podle délky volání na audiotexovou linku, případně podle počtu zaslaných Premium SMS/MMS, nebo je určena odkazem na webové či wapové stránce. Žalobkyně umožňuje tyto platby svým účastníkům realizovat na základě článku 15 Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společnosti Telefónica Czech Republic, a. s., vydaných v souladu s § 273 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. (dále „Všeobecné podmínky“). K podstatě dlužné částky žalobkyně uvedla tolik, že žalované umožnila prostřednictvím své sítě zadání pokynů k provedení plateb za poskytnuté služby obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, (dále též jen „*zákon o elektronických komunikacích*“) (audiotexové služby, horoskopy, hlasování v TV a rozhlasových soutěžích, apod.). V případě žalované se jednalo o čísla začínající kombinací 903 (hry, hudba, videa) a 900 (komerční služby). Žalovaná částku uvedenou v samostatné části pravidelného vyúčtování za poskytnuté platební transakce neuhradila, na celkovou dlužnou částku 5158 Kč byla započtena částečná úhrada ve výši 1357,86 Kč, celková dlužná částka tak činí 3800,14 Kč.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 13. 4. 2012, čj. 15 EC 43/2012 – 9, rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). V odůvodnění obvodní soud poukázal na to, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, pokud se spor týká povinností uložených zákonem nebo povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích; jelikož předmětem

řízení je podle názoru soudu povinnost účastníka či uživatele zaplatit žalobci za poskytnuté telekomunikační služby podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, soud nemá pravomoc rozhodovat o této žalobě.

Český telekomunikační úřad (dále jen „*navrhovatel*“) následně podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Navrhovatel vycházeje z ustanovení § 2, § 64, § 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích odmítl kompetenci k rozhodnutí sporu; konstatoval, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 3800,14 Kč s příslušenstvím za platební transakce, které nelze podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích považovat za služby elektronických komunikací, nýbrž za služby, které nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Navrhovatel s odkazem na článek 15 Všeobecných podmínek žalobkyně uvedl, že žalobkyně není poskytovatelem služeb třetích stran, ale umožňuje účastníkovi objednat si prostřednictvím své sítě elektronických komunikací určité zboží nebo službu nabízené smluvním partnerem žalobce. Účastník si objedná službu třetích stran odesláním SMS, příp. MMS, nebo spojením hovoru na telefonní číslo uvedené v nabídce smluvního partnera žalobce. Objednání služby třetích stran je účastníkovi potvrzeno prostřednictvím SMS, příp. MMS, nebo dodáním objednané služby třetích stran. Objednáním služby třetích stran se účastník zavazuje uhradit její cenu a souhlasí s tím, že k výběru této ceny je výlučně oprávněna žalobkyně. Žalobkyně nenese odpovědnost za vady služby třetích stran a účastník je povinen se obrátit s nároky z vad nebo nedodání řádně a včas přímo na smluvního partnera.

Jelikož tyto služby nejsou službami elektronických komunikací, úhrada za tyto služby není povinností podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a Český telekomunikační úřad tak nemá dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích pravomoc spor projednat a rozhodnout.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Obvodní soud pro Prahu 4 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb. o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů.

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla

pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*“.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“. Službou elektronických komunikací se rozumí dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (*„účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (*„uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát vycházeje z výše uvedeného posoudil naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů, jež jsou součástí databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku, je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; žalovaná naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Osobní předpoklad je proto splněn.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Stěžejní je v této souvislosti definice služeb elektronických komunikací podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích; z ní vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel - osoba vykonávající komunikační činnost - zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby. Platbu za takovou službu pak nelze považovat za povinnost uhradit cenu za služby elektronických komunikací podle § 64 zákona o elektronických komunikacích (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 4/2011 - 12, dostupné na www.nssoud.cz, publ. jako Sb. NSS 2425/2011) .

Žalobkyně v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu tvrdí, že prostřednictvím své sítě umožnila žalované, aby zadala platbu částky 3800,14 Kč (jednalo se o číslo 900xxxx identifikující poskytnutí komerčních služeb). Žalobkyně dále popsala obvyklý proces platebních transakcí za služby jiných subjektů (Partnerů) podle čl. 15 Všeobecných podmínek žalobkyně ze dne 15. 5. 2011.

Z tvrzení žalobkyně v návrhu i z vystavené faktury ze dne 13. 3. 2010 vyplývá, že sama žalobkyně tyto platby neidentifikovala jako služby elektronických komunikací a v souladu s tím i vyúčtování částky za „platební transakce“ vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem, přičemž žalovanou informovala na předložené faktuře o tom, že kontakt na konkrétního poskytovatele nalezne žalovaná na adrese www.premiumservices.cz nebo voláním na označené telefonní číslo. Zvláštní senát přisvědčuje navrhovateli, že žalovaná částka odpovídající službě „platební transakce“ není cenou za poskytnuté služby elektronických komunikací podle § 64 zákona o elektronických komunikacích, o níž by byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát proto uzavírá, že spor o požadované plnění za „platební transakce“ není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě se tato věc pravomoci soudů nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“*.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 4. 2012, čj. 15 EC 132/2012 - 9, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. prosince 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu